

DECIZIA (UE) 2017/769 A CONSILIULUI**din 25 aprilie 2017**

privind ratificarea de către statele membre a Protocolului din 2010 la Convenția internațională privind răspunderea și despăgubirile pentru prejudicii în legătură cu transportul pe mare al substanțelor periculoase și nocive, precum și aderarea statelor membre la respectivul protocol, în interesul Uniunii Europene, cu excepția aspectelor legate de cooperarea judiciară în materie civilă

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 100 alineatul (2) coroborat cu articolul 218 alineatul (6) litera (a) punctul (v),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere aprobarea Parlamentului European ⁽¹⁾,

întrucât:

- (1) Convenția internațională din 1996 privind răspunderea și despăgubirile pentru prejudicii în legătură cu transportul pe mare al substanțelor periculoase și nocive („Convenția SPN din 1996”) urmărește să asigure acordarea de despăgubiri corespunzătoare, prompte și eficace persoanelor care suferă prejudicii cauzate de deversări ale unor substanțe periculoase și nocive în timpul transportului acestor substanțe pe mare. Convenția SPN din 1996 a acoperit o lacună importantă din reglementarea internațională în materie de răspundere în contextul transportului maritim.
- (2) În 2002, Consiliul a adoptat Decizia 2002/971/CE ⁽²⁾. În conformitate cu decizia menționată, statele membre trebuiau să ia măsurile necesare pentru a ratifica Convenția SPN din 1996 sau a adera la aceasta într-un termen rezonabil și, în măsura posibilului, înainte de 30 iunie 2006. Ulterior, patru state membre au ratificat convenția respectivă. Convenția SPN din 1996 nu a intrat în vigoare.
- (3) Convenția SPN din 1996 a fost modificată prin Protocolul din 2010 la Convenția SPN din 1996 („Protocolul din 2010”). În temeiul articolului 2 și al articolului 18 alineatul (1) din Protocolul din 2010, Convenția SPN din 1996 și Protocolul din 2010 trebuie citite, interpretate și aplicate împreună, ca singur și unic instrument, între părțile la Protocolul din 2010.
- (4) Secretariatul Organizației Maritime Internaționale („OMI”) a pregătit un text consolidat al Convenției SPN din 1996 și al Protocolului din 2010 („Convenția SPN din 2010”), text aprobat de Comitetul juridic al OMI în cadrul celei de a 98-a reuniuni a acestuia. Convenția SPN din 2010 nu este un instrument deschis spre semnare și ratificare. Convenția SPN din 2010 va produce efecte odată cu intrarea în vigoare a Protocolului din 2010 în statele membre.
- (5) În conformitate cu articolul 20 alineatul (8) din Protocolul din 2010, exprimarea de către un stat a acordului de a-și asuma obligații în temeiul Protocolului din 2010 anulează orice exprimare anterioară a acordului de către statul respectiv de a-și asuma obligații în temeiul Convenției SPN din 1996. În consecință, statele care sunt părți contractante la Convenția SPN din 1996 vor înceta să dețină această calitate în momentul în care își vor exprima acordul de a-și asuma obligații în temeiul Protocolului din 2010, în conformitate cu articolul 20, în special cu alineatele (2), (3) și (4) de la articolul menționat, din respectivul protocol.
- (6) Directiva 2004/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾ are drept obiectiv prevenirea și remedierea daunelor aduse mediului cauzate de numeroase activități profesionale, printre care se numără și transportul maritim de mărfuri periculoase. Cu toate acestea, directiva nu se aplică vătămarilor corporale, daunelor aduse bunurilor private sau pierderilor economice și nu afectează drepturile la despăgubire pentru astfel de daune. Prin urmare, obiectul directivei respective și obiectul Convenției SPN din 2010 se suprapun parțial, dar nu în mare măsură. Statele membre își mențin competențele în ceea ce privește aspectele reglementate de Convenția SPN din 2010 care nu afectează normele comune.

⁽¹⁾ Aprobare dată la 5 aprilie 2017 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

⁽²⁾ Decizia 2002/971/CE a Consiliului din 18 noiembrie 2002 de autorizare a statelor membre să ratifice sau să adere, în interesul Comunității Europene, la Convenția internațională din 1996 privind răspunderea și despăgubirile pentru prejudicii în legătură cu transportul pe mare al substanțelor periculoase și nocive (Convenția HNS), (JO L 337, 13.12.2002, p. 55).

⁽³⁾ Directiva 2004/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind răspunderea pentru mediul înconjurător în legătură cu prevenirea și repararea daunelor aduse mediului (JO L 143, 30.4.2004, p. 56).

- (7) Astfel cum a fost și cazul precursorilor sale, Convenția SPN din 2010 este deosebit de importantă pentru interesele Uniunii și ale statelor sale membre, deoarece prevede o protecție mai bună a victimelor pentru prejudicii în legătură cu transportul pe mare al substanțelor periculoase și nocive („SPN”), inclusiv în contextul daunelor aduse mediului, în concordanță cu Convenția Națiunilor Unite din 1982 asupra dreptului mării.
- (8) Pentru ca statele să devină părți contractante la Protocolul din 2010 și, în consecință, la Convenția SPN din 2010, acestea trebuie să îi transmită secretarului general al OMI, concomitent cu instrumentul lor de acord, date relevante privind cantitățile totale de încărcătură care face obiectul contribuției în temeiul Convenției SPN din 2010 („încărcătura SPN care face obiectul contribuției”), din cursul anului calendaristic anterior, în conformitate cu articolul 20 alineatul (4) din protocol. În acest scop, se solicită statelor să instituie un sistem pentru raportarea încărcăturii SPN care face obiectul contribuției înainte de exprimarea acordului de a-și asuma obligații în temeiul Protocolului din 2010.
- (9) În cadrul celei de a 100-a reuniuni din 2013, Comitetul juridic al OMI a aprobat orientări privind raportarea încărcăturii SPN care face obiectul contribuției, elaborate pentru a facilita adoptarea unei legislații privind raportarea de către statele aflate în curs de ratificare, înainte de intrarea în vigoare a Protocolului din 2010, și pentru a contribui la punerea în aplicare globală, uniformă și eficace a cerințelor relevante din Convenția SPN din 2010.
- (10) În vederea asigurării securității juridice pentru toate părțile interesate relevante, statele membre ar trebui să se informeze reciproc și să informeze Consiliul și Comisia în mod corespunzător cu privire la sistemele lor de raportare a încărcăturii SPN care face obiectul contribuției. Aceste informații ar putea fi puse la dispoziție într-un mod informal prin intermediul canalelor existente, cum ar fi grupurile de pregătire ale Consiliului.
- (11) Schimbul de bune practici între statele membre privind instituirea sistemului pentru raportarea încărcăturii SPN care face obiectul contribuției ar putea facilita eforturile statelor membre legate de dezvoltarea unui astfel de sistem de raportare.
- (12) Astfel cum a fost și cazul Convenției SPN din 1996, în lipsa unei clauze privind organizațiile de integrare economică regională („REIO”), la Protocolul din 2010 pot fi părți numai state suverane. Prin urmare, Uniunea nu poate nici să ratifice Protocolul din 2010, nici să adere la acesta și, în consecință, nici la Convenția SPN din 2010.
- (13) Ratificarea Protocolului din 2010 de către toate statele membre într-un termen dat ar trebui să asigure condiții echitabile la nivelul Uniunii pentru toți actorii vizați de aplicarea Convenției SPN din 2010.
- (14) Ținând seama de caracterul internațional al regimului SPN, ar trebui să se urmărească obținerea unor condiții echitabile la nivel global pentru toți actorii vizați de aplicarea Convenției SPN din 2010. Din acest motiv, este nevoie ca Protocolul din 2010 să aibă o acoperire globală.
- (15) Prin urmare, statele membre ar trebui să fie autorizate să ratifice sau să adere, după caz, la Protocolul din 2010 pentru părțile care intră în sfera de competență exclusivă a Uniunii, cu excepția aspectelor legate de cooperarea judiciară în materie civilă. Dispozițiile Convenției SPN din 2010 care intră în sfera competenței conferite Uniunii în ceea ce privește cooperarea judiciară în materie civilă vor face obiectul unei decizii adoptate în paralel cu prezenta decizie,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Statele membre sunt autorizate în ceea ce privește părțile care intră în sfera de competență exclusivă a Uniunii, cu excepția aspectelor legate de cooperarea judiciară în materie civilă și în condițiile prevăzute în prezenta decizie, să ratifice Protocolul din 2010 sau să adere la acesta, după caz, în interesul Uniunii.

Articolul 2

- (1) Statele membre fac eforturi pentru a lua măsurile necesare pentru a depune instrumentele de ratificare a Protocolului din 2010 sau de aderare la acesta, într-un termen rezonabil și în măsura posibilului până la 6 mai 2021.

- (2) Statele membre se informează reciproc și informează Consiliul și Comisia în mod corespunzător cu privire la momentul în care devine funcțional sistemul de raportare a încărcăturii SPN care face obiectul contribuției.
- (3) Statele membre depun eforturi pentru a face schimb de bune practici, în special privind sistemul de raportare a încărcăturii SPN care face obiectul contribuției în temeiul Protocolului din 2010.

Articolul 3

Atunci când ratifică Protocolul din 2010 sau aderă la acesta, statele membre îl informează în scris pe secretarul general al Organizației Maritime Internaționale în legătură cu faptul că ratificarea sau aderarea respectivă a avut loc în conformitate cu prezenta decizie și cu Decizia (UE) 2017/770 a Consiliului ⁽¹⁾.

Articolul 4

Prezenta decizie intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 5

Prezenta decizie se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Luxemburg, 25 aprilie 2017.

Pentru Consiliu

Președintele

I. BORG

⁽¹⁾ Decizia (UE) 2017/770 a Consiliului din 25 aprilie 2017 privind ratificarea de către statele membre a Protocolului din 2010 la Convenția internațională privind răspunderea și despăgubirile pentru prejudicii în legătură cu transportul pe mare al substanțelor periculoase și nocive, precum și aderarea statelor membre la respectivul protocol, în interesul Uniunii Europene, în ceea ce privește aspectele legate de cooperarea judiciară în materie civilă (a se vedea pagina 18 din prezentul Jurnal Oficial).